

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 223.

Kraków, środa 25 września 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję ręko pisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączona zostanie znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł. z odnośnikiem do domu 5 Zł. — Konto czekowe Warszawa 658.

Nowy konflikt francusko-angielski

Napad angielskiej marynarki na francuską kolonję. — Dakar pod ogniem artylerji.

Vichy, 24 września. W poniedziałek Anglicy powtórzyli napad na flotę francuską, który już raz wykonali pod Oranem. Mianowicie w poniedziałek popołudniu, około godziny 2 zaatakowali francuską flotę wojenną, znajdującą się w porcie Dakar.

Na czele wielkiej eskadry angielskiej pojawił się francuski emigrant, generał de Gaulle, który postawił generalnemu gubernatorowi ultimatum, domagając się bezwarunkowo poddania kolonji. Gdy generalny gubernator Dakaru odmówił temu żądaniu, gen. de Gaulle wydał rozkaz otwarcia ognia do swych redaków.

Według dotychczasowych doniesień,

napad trwał dwie godziny.

Ilu padło zabitych, ilu rannych, jak wielkie są wogóle zniszczenia — narazie trudno określić.

We francuskich kołach rządowych po otrzymaniu wiadomości z Dakaru zapa-

nowało wielkie podniecenie. Międzynarodajne osobistości gabinetu

domagają się zastosowania represyj wobec Anglików.

Francuska rada ministrów zajmowała się w poniedziałek popołudniu na 2-godzinnej posiedzeniu co do kroków, jakie mają być zastosowane.

Wieczorem wydano urzędowy komunikat treści następującej: „Można było przypuszczać, że ex-generał de Gaulle tylko dlatego pozostał na żoździe Anglii, aby kontynuować walkę przeciwko naszemu byłemu wrogowi. Fakty dowodzą, że niema o tem mowy. Ex-generał de Gaulle

przewodzi walkę na czele obcych sił zbrojnych przeciwko własnym ziomkom. Tym Francuzom, którzy wzbraniają się dotychczas uznać go za zdrajcę — otworzą się teraz oczy“.

Zainteresowane koła polityczne uważają za bardzo możliwe zastosowanie pewnych represyj wobec Anglików, przebywających obecnie we Francji. Zwracają one uwagę, że na Cot d'Azur roi się od jachtów angielskich, a całe Lazurowe Wybrzeże wypełnione jest Anglikami. „Te stosunki muszą wreszcie ustać“ — powtarzano w poniedziałek w wyżej wymienionych kołach.

„Anglicy do obozów koncentracyjnych“ —

domagają się inni. Wszędzie panuje olbrzymie rozgoryczenie.

Min. Ribbentrop u Adolfa Hitlera.

Sprawozdanie z podróży rzymskiej.

(=) Berlin, 24 września. Minister spraw zagranicznych Niemiec von Ribbentrop przybył w poniedziałek wieczór wraz ze swym otoczeniem ze swej podróży rzymskiej do Berlina. Minister udał się natychmiast do kanclerza Hitlera, celem złożenia mu sprawozdania.

Amerikanin opisuje napad w Oranie.

(=) Nowy Jork, 24 września. Śmierć 1138 francuskich marynarzy na pokładzie francuskiego okrętu liniowego „Bretagne“ w Oranie opisuje jeden z sześciu pozostałych przy życiu z załogi tego okrętu, porucznik marynarki francuskiej, Sieurd, pewnemu dziennikarzowi amerykańskiemu.

Sieurd, który w charakterze nowomianowanego attaché marynarki znajduje się obecnie w drodze do Tokio, opowiadał, że brytyjski okręt wojenny „Hood“ z odległości 7 mil morskich strzelał tak długo do „Bretagne“, aż ten położył się powoli na bok i w końcu przewrócił się. Tchórzliwość napadu brytyjskiego w Oranie maluje się choćby w tym fakcie, że Brytyjczycy otworzyli ogień w momencie, kiedy jednostki doniadawca jeszcze sprzymierzonych floty francuskiej znajdowały się w takiej sytuacji, że nie były w stanie ani uciec przed salwami brytyjskimi, ani odpowiadać na ogień.

Dalsza wysprzedaż posiadłości ang. na rzecz Stanów Zjednoczonych.

(S) Buenos Aires, 24 września. W Ameryce południowej wielkie wrażenie wywołało doniesienie z Waszyngtonu o mających nastąpić w najbliższej przyszłości dalszych odsprzedażach baz angielskich na rzecz Stanów Zjednoczonych.

Z faktu, iż Anglija zmuszona jest oddawać Stanom Zjednoczonym dalsze części składowe imperjum, wnioskuje się tu, że sytuacja wojenna Anglii uległa dalszemu znacznemu pogorszeniu, wskutek czego Anglija zmuszona jest celem wzmocnienia swych sił obronnych szukać w większych niż dotychczas rozmiarach pomocy wojennej u Ameryki.

Mimo, iż układ Anglii z Waszyngtonem opiewa formalnie na „wydzierżawienie“ baz morskich, to jednak zdaje się nie ulegać wątpliwości, że ma się tu do czynienia z systematycznym zapoczątkowaniem robienia imperjum światowego na rzecz Stanów Zjednoczonych.

Obecne zaludnienie Rumunii.

Bukareszt, 24 września. Według ostatnio przeprowadzonych obliczeń ministerstwa rolnictwa wynosi ludność Rumunii po odstąpieniu terytorjów Bułgarii i Węgrom 13,291.000.

Europa jest samowystarczalna.

Angielskie próby wygłodzenia — utopią.

(=) Berlin, 24 września. Anglija stale straszy Europę widmem głodu. Od chwili rozpoczęcia blokady, którą Niemcy stosują wobec Anglii, Londyn chwytą się — jak tonący brzytwy — ostatnim wysiłkiem tej jedynej deski ratunku — „uświadamiania“ narodów Europy co do swoich planów wobec nich i przedstawiania im naczynia widma głodu. Czyni on to z takim zapalem, że warto się zaznajomić ze stanem faktycznym. Należy jednocześnie zaznaczyć, że w tej samej Anglii wyrażano wątpliwość co do możliwości wygłodzenia Europy.

Fakty i cyfry zaprzeczają tej możliwości.

Wiadomo powszechnie, że w normalnych czasach Anglija pokrywała swoje zapotrzebowanie artykułów pierwszej potrzeby w 40 procentach na kontynencie europejskim. Import ten został obecnie przez Niemcy odcięty, a Anglija ze strony pragnącej blo-

kować, stała się sama zablokowana. Fantastom z angielskiego ministerstwa propagandy, którzy umieją w tak groźnych formach przedstawiać widmo głodu, należy unaooczyć stan faktyczny, który wygląda następująco:

Wielkoniemiecki obszar gospodarczy jest zdolny pokryć swoje zapotrzebowanie własnymi środkami w 80 procentach, zaś Europa południowo-wschodnia produkuje znacznie ponad normę własnego zapotrzebowania. — Bilans żywnościowy Europy środkowej wykazuje samowystarczalność w 93 procentach w okresach normalnych, podczas kiedy Anglija musi importować 75 procent swego zapotrzebowania artykułów żywnościowych.

Niemcy potrafili w okresie wojennym znacznie podnieść swoją samowystarczalność przez odpowiednie przekształtowanie gospodarki rolnej, zwłaszcza przez zwiększenie produkcji jarzyn.

Takie same możliwości istnieją również

w Europie północnej i południowo-wschodniej.

Bilans żywnościowy Europy

ujęty statystycznie przedstawia się następująco:

Wielkoniemiecki obszar z ludnością 121,1 milionów pokrywa swoje zapotrzebowanie w 87 procentach.

kraje północnej Europy z ludnością 6,7 milionów, pokrywają swoje zapotrzebowanie w 80 procentach.

zaś kraje południowo-wschodniej Europy z ludnością 56,9 milionów pokrywają je w 107 procentach, a więc wykazują znaczną nadwyżkę produkcji. W sumie dla całej Europy środkowej sytuacja wygląda następująco: Ludność licząca 185,7 milionów zdolna jest pokryć 93 procent swego zapotrzebowania na artykuły żywnościowe z własnej ziemi. Wobec takiego stanu rzeczy, groźby Londynu o wygłodzeniu Europy pozostaną tylko pustymi frazesami.

Skuteczność niemieckich nalotów.

Zdjęcie powyższe przedstawia skuteczność niemieckich nalotów na urządzenia portowe w jednym z miast północno-francuskich. Jeszcze dzisiaj setki zniszczonych okrętów zalegają port. Wszędzie pracują pionierzy i służba techniczna nad usuwaniem zniszczonego materiału.

Ofensywa włoska w Afryce.

W ostatnich czasach ofensywa włoska poczyniła w Afryce wielkie postępy, mimo, że warunki terenowe są bardzo trudne. Na zdjęciu widzimy fragment posuwania się wojsk włoskich, wyposażonych w zmotoryzowaną artylerję, na wschodniej granicy Libii.

Londyn w gorączce alarmowej.

Obrzymie pożary i wielkie szkody w ważnych obiektach przemysłowych

(=) Sztokholm, 24 września. Dniem i nocą prowadzi lotnictwo niemieckie swoje niszczące ataki na doniosłe cele wojskowe brytyjskiego państwa wyspiarskiego. Nieprzerwanie spada grad bomb na dokł, obiekty portowe i komunikacyjne, na zakłady przemysłu zbrojeniowego, magazyny żywnościowe i obiekty wojskowe. Zniszczenia stają się coraz większe, coraz większe rozmiary przybierają katastrofalne pożary.

Im potężniejszy i skuteczniejszy staje się huragan wojenny nad Anglią, w tem większe milczenie zasnowią się urzędowe czynniki londyńskie, z tem większym wysiłkiem czynnikowie starają się we wszelki możliwy sposób zataić wobec własnego narodu prawdziwe rozmiary wyrządzonych szkód.

Również przez całą niedzielę i w nocy na poniedziałek trwały

nieustanne ataki niemieckie.

Oficjalne brytyjskie biuro informacyjne Reuter doniosło na ten temat, że „w ciągu ostatniej nocy i w poniedziałek rano spadły bomby na centrum Londynu”. Trafiony został kompleks budynków.

„Atak rozpoczął się — donosi w dalszym ciągu Reuter — o zmierzchu, a reflektory rozpoczęły ożywioną działalność, ponieważ samoloty nieprzyjacielskie przelatowały z jednej chmury w drugą. Wśród głębokiej ciemności ogień artyleryjski był widoczny bardziej, niż kiedykolwiek. Przez całą noc słychać było we wszystkich dzielnicach podmiejskich gwałtowną kanonadę, szczególnie w dzielnicach północno-zachodniej i północno-zachodniej”.

Argusowe oko angielskiej cenzury uważa nad tem, aby nie podano ani jednego wypadku uszkodzenia obiektów wojskowych. O ile jednak w razie większych rozmiarów zniszczeń nie da się absolutnie ukryć tego faktu, szuka się osłabiającej stylizacji, któraby niewtajemniczonym nie zdradziła prawdziwych rozmiarów szkód.

I tak czytając można w depeszy Reutera w dalszym ciągu takie zdanie: „Bomby o wielkiej sile wybuchowej zniszczyły w okolicach północno-zachodnich pewną liczbę budynków”.

Urzędowy komunikat brytyjskiego ministerstwa lotnictwa głosi m. in. co następuje: „Działalność nieprzyjaciela w ciągu ubiegłej nocy wyrażała się w falowych atakach.

Głównym celem była ponownie okolice Londynu.

Ataki na Londyn obejmowały większe obszary, przy czem w wielu miejscach wyrządzono szkody w budynkach i obiektach fabrycznych. Zrzucano również bomby na kilka miast w południowo-wschodniej części Anglii. W trzech miastach wyrządzono szkody. Kilka bomb zrzucano w innych częściach kraju i spowodowano lekkie uszkodzenia”.

Naprzekór tym oczywistym wysiłkom angielskim, mającym na celu osłabienie obrazu skutków i działania niemieckich ataków na Londyn, przynosi korespondent „Stockholms Tidningen” własne doniesienie z Londynu, które stanowi

Jaekrawo zaprzeczenie tonu sprawozdań angielskich.

Można tam wyczytać, że w niedzielę wiele miejscowości w Anglii zostało obrzuconych bombami. Główny atak był ponownie skierowany na wschodnie i południowe dzielnice Londynu. Wybuchły olbrzymie pożary, które tylko z trudnością zdołano zlokalizować. Atak był gwałtowniejszy i cięższy, niż ubiegłych nocy.

Sprawozdanie stwierdza dalej, że dalsze ataki jeszcze trwają, a do tych ataków — Londyn przeżył w ciągu samej tylko niedzieli 16 alarmów lotniczych za dnia —

dołączyły się bezpośrednio zwykłe ataki nocne na wielką skalę.

Na innym miejscu dziennik pisze: „całe dzielnice, całe szeregi ulic zostały zamienione w gruzy”.

„Svenska Dagbladet” zbija kłamliwe twierdzenie angielskie, jakoby ataki niemieckie kierowały się przeciwko ludności cywilnej, pisząc, że niemieckie ataki bombowe

nie są skierowane na angielską ludność cywilną;

zwrócone są one wyłącznie przeciw obiektom wojskowym.

Madrycki dziennik „ABC” donosi o nowych pożarach, rozbiłku przewodów wodociagowych i olbrzymich stosach gruzów na najważniejszych angielskich ośrodkach komunikacyjnych.

„Associated Press” otrzymuje od swego korespondenta londyńskiego doniesienie, że centrum Londynu było wczoraj ponownie zasypane bombami ciężkiego kalibru i że wybuchły pożary, głównie w dzielnicach południowych. W północno-zachodniej części Londynu wybuchło równocze-

śnie 20 pożarów. Jedną tylko bombą rozpryskująca zniszczyła zupełnie całą grupę domów w jednym z miast na północno-zachodnim wybrzeżu.

To, czego nie chcą przyznać brytyjskie źródła urzędowe, to ujawniają pomimo najostrożniejszej cenzury powyższe sprawozdania neutralnych państw obserwatorów. Ujawnia to również notatka w londyńskim „Daily Herald”, domagająca się

masowego żywienia ludności,

motywując to tem, że nawet robotnicy, pracujący w najważniejszych galeziach przemysłowych od szeregi dni pozbawieni są ciepłej strawy.

Do jakiego stopnia zmalały wśród narodu angielskiego nadzieje co do pomyślnego wyniku wojny, pozwala wnioskować doniesienie dziennika „New York Times” z Londynu, stwierdzające, iż wielką troskę sprawia rządowi ujawniająca się w ostatnim czasie silna wstrzemięźliwość w deklarowaniu różnego rodzaju pożyczek wojennych.

Ataki odwetowe na Londyn w pełnej sile.

Łódź pościgowa zatopiła okręt handlowy.

Berlin, 24 września. Naczelna komenda armji niemieckiej komunikuje:

Jedna z niemieckich łodzi pościgowych zatopiła podczas ataku na angielskie wybrzeże jeden uzbrojony nieprzyjacielski okręt handlowy, pojemności 3.000 ton i unieszkodliwiła jedną z łodzi strażniczych.

Lotnictwo kontynuowało w dn. 22 września zbrojne loty wywiadowcze, podczas których ważne ze względów wojennych obiekty w Londynie i innych miejscowościach Anglii południowej zostały zbombardowane.

W nocy loty odwetowe na Londyn były kontynuowane w pełnej sile. Urządzenia portowe, dokł i inne ważne ze względów wojennych obiekty zostały zaatakowane skutecznie przy pomocy bomb wszelkiego kalibru.

Brytyjskie samoloty zrzuciły w nocy na 23 września bomby w Niemczech północnych i zniszczyły liczne zagrody wieśniacze. Poszczególne nieprzyjacielskie samoloty dotarły aż do Berlina, nie wyrządzając jednak szkody.

Zestrzelenia nieprzyjacielskich samolotów nie stwierdzono. Jeden samolot niemiecki zaginął.

Eszkadra myśliwska majora Moeldersa uzyskała dotychczas ponad 500 zestrzeleń.

W sukcesach łodzi podwodnych, wymienionych w komunikacie wojskowym z dnia 21 września, uczestniczyła mała łódź podwodna, pozostająca pod dowództwem porucznika żeglugi morską Luetna, która zato-

piła 4 nieprzyjacielskie okręty handlowe, łącznej pojemności 29.000 ton. (p)

Zestrzelono 21 angielskich samolotów.

Berlin, 24 września. W ciągu poniedziałku niemieckie samoloty podejmowały zbrojne wywiady nad rejonem południowej Anglii. Przy tej sposobności doszło do kilku walk powietrznych, w czasie których 21 samolotów brytyjskich zostało zestrzelonych. Rzęc samolotów niemieckich zaginęło.

Zatopienie brytyjskiej kanonierki.

(S) Sztokholm, 24 września. Admiralicja brytyjska ma znowu okazję do wyrażenia ubolewania z powodu konieczności doniesienia o stracie jednej jednostki bojowej. Mianowicie urzędowy komunikat stwierdza, że szalupa „Dundas” zatopiona wskutek storpodowania przez niemiecką łódź podwodną.

To co admiralicja brytyjska w swej skromności, jaką w takich wypadkach zwykła ujawniać — nazywa „szalupa”, jest w rzeczywistości kanonierką „Dundas”, pojemności 1.060 ton. Została ona spuszczona na morze w roku 1932 i wyposażona była w dwa 10,2 cm działa przeciwlotnicze, dwie armaty 4,7 cm oraz 10 karabinów maszynowych.

Marsa i Matruk ponownie zbombardowane.

Rzym, 23 września. Włoski komunikat wojskowy z poniedziałku brzmi następująco: Główna kwatery armji włoskiej komunikuje: Z dalszych informacji wynika, że nieprzyjacielski krążownik, storpodowany przez jeden z włoskich samolotów, o czem doniesiono w czwartkowym komunikacie wojskowym, następnie zatonał.

Zdjęcia fotograficzne bombardowania, przeprowadzonego w dn. 21 bm. w centrum

Halfy, wykazują wspaniały sukces tej operacji. Wzrostę wywołano olbrzymie i rozszerzające się pożary. Baza lotnicza Maccaba na Malcie została ponownie zbombardowana. Trafiono jeden skład, przy czem powstał wielki pożar. Nieprzyjacielskie samoloty myśliwskie wycofały się z walki. Wszystkie włoskie samoloty powróciły.

W Afryce północnej nieprzyjacieli doko-

nał ponownie bombardowania miasta Bengazi i uszkodził rozmaite domy mieszkalne. Dzięki zarządzeniom ochronnym i ogólnej dyscyplinie nie było żadnych ofiar. Nalot na Bardia nie spowodował ani szkód, ani ofiar. Czteromotorowy samolot angielski typu „Sunderland”, spadł w morze w pobliżu granicy Cyrenajki i zatonął wraz z całą załogą.

Włoski patrol lotniczy zaatakował skutecznie nieprzyjacielski na pół zmotywowany oddział. Obiekty wojskowe Marsa Matruk zostały ponownie skutecznie zbombardowane. Wszystkie włoskie samoloty powróciły.

Urządzenia portowe w Adenie zostały w nocy zbombardowane. Liczba okrętów, trafionych podczas ataku na konwój na Czerwonym Morzu, o czem doniesiono we wczorajszym komunikacie wojskowym, ustalona na trzy.

Nieprzyjacielskie lotnictwo zrzuciło bomby na miejscowości Gnra i Cassala oraz w pobliżu Asmary, gdzie dwaj tubylcy zostali zabici a dwaj ranni. Szkoła malarzów jest nieznaczna. W południowej części morza Tyrreńskiego nieprzyjacielska łódź podwodna zatopiła niezalocowany włoski parowiec. (p)

Silne bombardowanie

portu lotniczego na Malcie.

(S) Rzym, 24 września. Według sprawozdania specjalnego sprawozdawcy agencji Stefani, dokonały sztafety włoskich samolotów nurkowych potężnego bombardowania portu lotniczego Maccaba na Malcie.

Warsztaty reparacyj motorów lotniczych, podziemne magazyny i hangary — zostały trafione celnymi rzutami bomb różnego kalibru. Powstał pożar tak silny, że obserwowano go na odległość 50 km.

Mimo niezwykłej silnej akcji obronnej artylerji przeciwlotniczej wszystkie samoloty włoskie powróciły nieuszkodzone do swych baz.

Wojna na morzu Śródziemnym wchodzi w nową fazę.

(S) Moskwa, 24 września. „Wojna na morzu Śródziemnym wchodzi w nową fazę” stwierdza dziennik „Trud”, zwracając uwagę na potęgę włoskich sił zbrojnych w sobotę w Egipcie.

Akcja włoska — jak przypuszcza dziennik sowiecki — nie zbiega się przypadkowo z zaostreniem walk o Londyn, ale stanowi raczej część wspólnego niemiecko-włoskiego planu wojennego.

Dziennik omawia następnie dotychczasowe operacje włoskie w Afryce i wyraża przytem pogląd, że rozstrzygające walki rozegrają się niewątpliwie na wybrzeżu, mianowicie między Aleksandrią i kanałem Sueskim, wezwoleni punktami brytyjskiej floty na morzu Śródziemnym.

Przewaga jest obecnie zupełnie widoczna na stronie włoskiej. Nie ulega jednak żadnej wątpliwości, że Anglia będzie bronić swej pozycji w Egipcie rękami i nogami.

Do podobnych wniosków dochodzi wojskowy współpracownik dziennika „Krasnaja Zwiezda” pułkownik Popow, rozpatrując działania wojenne w Afryce. Uderzenie Włochów na Barani, stanowiące głębokie wdrucie się w prawą flankę umocnień granicznych, posiada wielkie ofensywne znaczenie. Dla Anglików powstaje na skutek tego zagrożenie Marsa Matruk, oraz niebezpieczeństwo wstrząśnięcia całego umocnionego frontu aż do oazy Iwad.

Przesiedlenia na wyspie Las Palmas.

Madryt, 24 września. Rząd hiszpański przeprowadził ostatnio przesiedlenie ludności na wyspie Las Palmas na wielką skalę, przenosząc ją z północnej części do południowej. Przesiedlenie odbyło się pod kierownictwem dyrektora dla spraw budowlanych i objęło 40.000 mieszkańców. Było ono o tyle konieczne, że gęstość za ludnienia na północnej wyspy wynosi 500 m na km², natomiast na północnej zaledwie 6 osób.

Przeprowadzka.

IMPRESJA.

„Już pewien grecki filozof powiedział, że życie polega na ruchu”. Nigdy twierdzenie to nie stało się bardziej aktualnym, jak właśnie dzisiaj, kiedy tysiące ludzi z takich czy innych względów przenosi się z mieszkania do mieszkania, z ulicy na ulicę, z miasta do miasta, a nawet z kraju do kraju. Przechodzi lat chwila, kiedy wszystkie od dziesiątek lat spokojnie stojące meble trzeba ruszyć z posad, załadować na wóz i puścić w szeroki świat. Meble spoglądają na światoburczą rękę z oburzeniem. Jakaś Włoc mają porzucić stare kuty, mają się tutać po obcych domostwach, nadwyręzać stare kości i łód na tułaczkę? I wtedy spoglądamy na każdy mebel z wzruszeniem, przypominając sobie różne przeżycia, które nas z nim łączy. Wtedy to meble mają oblicze przyjaciela, starego druha, towarzysza z dawnych lat.

Gdy jednak zajdzie t. zw. platforma, gdy zaczyna ładować meble, stawiając je jak dziwną mozaikę jedne na drugich, wtedy zaczynamy nabierać wobec nich coś w rodzaju obrzydzenia, pogardy, osobistej urazy. Czujemy, że jesteśmy właścicielami teroryzowani przez tych drewnianych przyjaciół którzy przez tyle lat chowali się w naszym domu, a teraz nawet na jote

nie chcą nam pomóc w przeprowadzce, tylko jak bezwładne cielska każą się wynosić ludziom, nie ruszając nawet palcem, a by nam ułatwić przeprowadzkę i czekają aż się je obsłuży. Teraz dopiero zdajemy sobie sprawę, jak dobrze jest... nie mieć nic.

Ale równocześnie budzi się w nas jakieś dziwne współczucie: gdy widzimy, że polityka na stole została zadraśnięta, że noga u komody została urwana, że sytuacja szkło na obrazie, zdaje się nam, jakby te krzywdy wyrządzone nie meblom, a nam samym.

W końcu rusza z miejsca wóz meblowy, zabierając ze sobą te kilkadziesiąt sprzętów, wśród których spędziliśmy wiele lat naszego życia, wśród których przeżyliśmy tyle a tute dobrych i złych chwil. Przecież z każdym z tych mebli łączy nas jakieś osobiste stosunki, do każdego z nich przyczepiło się trochę naszych myśli, naszych przeżyć, trochę nas samych. I dochodzi się do przekonania, że tutaj wywożą nie tylko nasze meble, co nas samych. Leżymy w postaci starych szaf, kanap, krzesel, skrzyń z książkami, biblioteki, czy różnych drobiazgów ze szkła i porcelany, na wozie jak na marach. Coś się skończyło, jakaś epoka została ostatecznie zamknięta, zlikwidowana.

Przechodzimy przez nuste mieszkanie, aby stwierdzić czy nie zostało czegoś z rzeczy. Ściany, od których podsuwano meble i z których poodejmowano obrazy, wyglądają jak człowiek w stroju kapielo-

wym: tu i ówdzie posiada jakąś ciemniejszą plamę, tam znów miejsca jaśniejsze. Gdzie wisiały obrazy, tam nie dotarło słońce i tapety nie zblakły, reszta zaś miejsca zdłoniła jakoś poszarzała. Ostatnie spojrzenie, poczynione w pośpiechu, bo ludzie przy wozie się niecierpieli. Odrzynamy się gwałtownie od tych murów, by się nie rozkładać za bardzo i powracamy do wozu, który już stekając i pisząc o siami kół ruszył w drogę.

W końcu stajemy przed nowym domem, który ma nas przyjąć. Znow budzi się w nas zainteresowanie dla rzeczy, które mają stworzyć nam nowy dom. Znow nabierają kształtów, znow stają się towarzyszącymi i przyjacielami. Ludzie są tacy niewdzięczni! Zależnie od sytuacji odnawiają znajomość lub ją stwarzają, przyjaźnią się lub kłóca.

Gdy meble wnoszą do mieszkania, budzą się w człowieku jakieś instynkty reżyserskie: zastanawia się nad efektem, wywołanym tym lub innym meblem, kombinuje szare kuty, rozwiesza obrazy i stara się odwozować atmosferę, w której żył poprzednio.

Z drobnych kamyczków odtwarzamy sobie stary obraz: kanapę stawiamy pod oknem, bo tak było na poprzednim mieszkaniu, w kacie lustro z małym stolikiem, fotela obok szafy biblioteczną po stronie przeciwnej, a dalej wzdłuż ścian stoją rzędem krzesła, robiące wrażenie pentonów, czekających na przyjęcie przez jakiegoś dygnitarza.

Powoli zaczyna wytwarzać się atmosfera uchwytana, realna, wiadomo, co o tem sądzić. Powoli erastają się poszczególne części umeblowania znow w jedną całość, jak poszarpane części ciała zrastałyby się zpowrotem, zasklepiając poczynione rany. Jeszcze kilka dni przejdzie i znow zaczniemy wspólnie z temi rzeczami które doniedawna, jak graty bezużyteczne leżały na wozie, czyniąć ponure wrażenie. I znowu ciągnie się przez te pokoje, wśród tych mebli i drobiazgów pasmo naszego życia, zahaczając tu i ówdzie to o stół, lub lustro, kanapę, szafę, czy jakiś obraz. Ale mimo to uścisłać coś z naszego życia: jak zapach perfum z flakonu, w którym już też nie było, a zostało jedynie subtelne, powiewające wspomnienie. Część naszej energii i część naszych myśli przywarła do ścian starego mieszkania, w którym nowy lokator zmieścił je jak pajęczynę, zaklecił nowymi tapetami, lub pomaluje na nowo, by znow rozpocząć odrębną egzystencję.

Życie jest jedną ciągłą przeprowadzką, a każdy z nas jest poniekąd urzędnikiem biura transportowego. Nasza dusza przypomina kuferki ludzi, którzy dużo podróżowali, na których widnieją liczne napisy, we nalepkach: „Hotel Atlantic”, „Le Calre”, „Hotel d'Angleterre, Paris”, „Kaiserhof, Berlin”, „Hotel Bauer, Venezia” i wiele innych. I wtedy to coś, co nazywamy duszą, wygląda tak, jakby ja ubrano w blazerski strój, pełen kolorów, plam i kropek.

XEREZ.

Z wędrówek po Londynie.

Ile ludności posiada stolica Anglii. — Charakterystyczne dzielnice miasta

Londyn jest w istocie rzeczy pojęciem geograficznym. Jest on połączeniem poszczególnych miast i wsi, które niespostrzeżenie przechodzą jedna w drugą i tworzą olbrzymi zabudowany kompleks.

Pytanie, jak wielkim jest Londyn, nie jest tak łatwe do rozstrzygnięcia, a nawet i urzędowo brak jest jakichkolwiek w tym kierunku zgodnych danych. Londyńska rada hrabstwa, władza która zawiaduje „wielkim Londynem” ma pod sobą około 4,5 miliona ludności. Szerzej ujmując pojęcie Londynu pocztą, a najszerszej policją, która oblicza ilość londyńczyków na 8 milionów.

W każdym razie co najmniej ośm milionów Anglików uważa się za Londyńczyków, ponieważ znajdują się w stałym kontakcie z miastem, t. zn. albo codziennie udają się tam do roboty, albo czynią tam zakupy, albo szukają tam rozrywki, albo wreszcie wogóle miasta to uznają za swoje.

W ogólności można powiedzieć, że Wielki Londyn rozciąga się od Trafalgar Square 20 km. w każdym kierunku.

Potężne rozprzestrzenienie się wielkiego Londynu motywuje się przede wszystkim tem, że większość Anglików mieszka w domach jednorodzinnych. Dopiero w ostatnim dziesięcioleciu częściej podejmowano budowę domów czynszowych, które jednak przeważnie znajdują się w niewielkiej odległości od centrum miasta.

Każdy Londyńczyk, a za nim i każdy Anglik uważa za punkt środkowy miasta Piccadilly Circus.

na który w nocy ze środy na czwartek spadła bomba, wzywając olbrzymią dziurę. Można sobie wyobrazić wrażenie, jakie wywołała na Anglikach wiadomość, iż na plac ten, uważany niemal za serce świata spadły bomby.

Z Piccadilly Circus w kierunku północno-zachodnim wychodzi ulica Regent Street, jedna z największych londyńskich ulic handlowych. Przedłużenie Regent Street, wybudowane za czasów księcia Regenta — późniejszego króla Jerzego IV, prowadzi do parku Regenta, jednego z wielkich „placów” Londynu. Dookoła tego parku znajdują się domy, wybudowane w stylu początku 19-go stulecia, podczas gdy sama Regent Street została przed ćwierćwieczem na nowo wybudowana i dzisiaj po jednej i drugiej stronie otoczona jest przez wielkie domy towarowe.

Życie na Piccadilly Circus było w czasach pokojowych nadzwyczaj ruchliwe. Tutaj rozpoczynały codziennie całe tysiące ludzi swoją przymusową wędrówkę po sklepach i domach towarowych, ciągnących się stąd nieprzerwanie w kierunku Kensington.

Za jedną z najwytworniejszych ulic świata uchodziła dotychczas ulica Bond Street, która swój luksus ukazywała w bardzo wstrzemięźliwych formach. W ostatnich latach blask jej zaczął już nikać. Powstawały tam już sklepy, które nie podtrzymywały przysłowiowych cen ulicy Bond Street, co jednak działo się ze szkoda jakości towaru.

Największą ulicą handlową Londynu jest Oxford Street,

gdzie znajdują się wielkie domy towarowe, z których niejedną w ub. tygodniu został mniej lub więcej uszkodzony. Przy Oxford Street znajduje się m. in. największy dom towarowy Anglii, wybudowany przez Amerykanina Selfridge i nazwany jego imieniem.

Pałac Buckingham, który również został uszkodzony bombami, znajduje się na końcu „Mal”, wielkiej reprezentacyjnej ulicy, prowadzącej z Trafalgar Square, a której południowej strony rozciąga się park św. Jakuba (St. James Park).

W czasach pokojowych angielscy ministrowie lubieli odbywać tu swoje przechadzki, ponieważ nieopodal znajdują się wszystkie wielkie angielskie ministerstwa. Jak również Downing Street, gdzie mają

Anglicy „dobrze przechowują” złoto swych przyjaciół.

(G) Genewa, 24 września. Anglicy zamierzają uzupełnić w typowy plutokratyczny sposób swoje zapasy złota. — Jak donosi „Sunday Times” rząd angielski przewiduje mianowicie użycie na własne cele zapasy złota zagranicznych właścicieli, które przed wybuchem wojny znajdowały się w Wielkiej Brytanii i oddać je rzekomo ich właścicielom po zakończeniu wojny.

Właściciele tych zapasów złota zwrócili się z prośbą o zezwolenie na wywiezienie ich za morze. Bank Anglii wypracował plan, w myśl którego właściciele złota po zakończeniu wojny (!) mają otrzymać z powrotem 95 procent swojego złota, natomiast 5 procent zostanie odliczonych na koszty administracyjne. W razie transferu złota za morze, koszty wyniosą również 5 procent.

Plan ten ma się odnosić głównie do europejskich właścicieli złota, znajdującego się w Wielkiej Brytanii. Oczywiście życzenia amerykańskie odnośnie do transferu złota zostana w najdalszej mierze uwzględnione.

swoje siedziby premier i kanclerz skarbu. Nigdzie nie spotykamy takich przeciwności, jak w Londynie, gdzie wykwi-

W bezpośrednim pobliżu pałacu istnieją dzielnice prawdziwej nędzy.

Dalej na północ, dookoła Hyde Parku, znajduje się najdroższa dzielnica Londynu. Tam leży również Park Lane, nazwa, z którą od stu zgora lat łączy się pojęcie bogactwa i elegancji. W Park Lane znajdują się wielkie, nowoczesne hotele „Grosvenor House” i „Dorchester House”. W tym ostatnim mieszka minister spraw zagranicznych lord Halifax, odkąd opuścił swój dom przy Cavon Square. Ta okolica jest właściwą dzielnicą zachodnią.

City

zaczyna się na ulicy Fleet Street, ulica dzienników londyńskich i ciągnie się aż do początków Commercial Road, najwię-

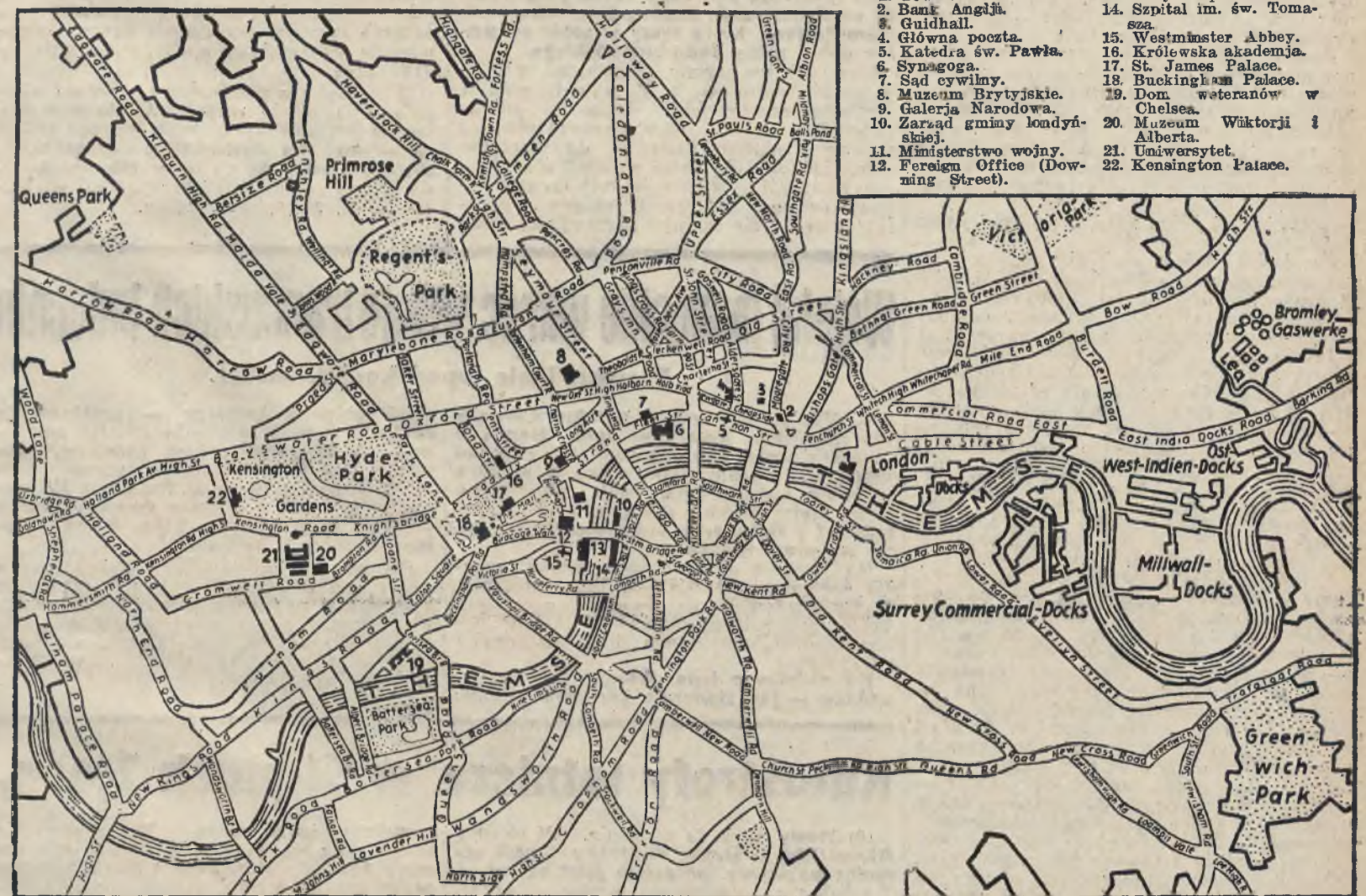
ne dzielnice łączą się z zaułkami i zw. sluma. Okolice pałacu Buckingham nie stanowią wyjątku.

prowadzi oryginalne życie, które znajduje swój wyraz także i w tem, że

król nie może tutaj wkraczać bez pozwolenia Lorda-mayora.

Nie jest tak łatwym zorientowanie się w tej dzielnicy. Zwłaszcza w okolicach Banku Anglii ciągnie się gmatwanina uliczek i przejść, które mają jedynie stali mieszkańcy. Można schodzić całą City, nie używając drogi jezdnej. Jezdnie spotyka się tylko na skrzyżowaniu głównych ulic. Ustawiczny ruch ludzi robi wrażenie, jak gdyby biegali oni zupełnie bez planu i potrzeby.

Większości Londyńczyków, choćby nawet codziennie pracowali w City i skut-

1. Tower.
2. Bank Anglii.
3. Guildhall.
4. Główna poczta.
5. Katedra św. Pawła.
6. Synagoga.
7. Sad cywilny.
8. Muzeum Brytyjskie.
9. Galeria Narodowa.
10. Zarząd gminy londyńskiej.
11. Ministerstwo wojny.
12. Foreign Office (Downing Street).
13. Budynek parlamentu.
14. Szpital im. św. Tomasa.
15. Westminster Abbey.
16. Królewska akademia.
17. St. James Palace.
18. Buckingham Palace.
19. Dom weteranów w Chelsea.
20. Muzeum Wiktorji i Alberta.
21. Uniwersytet.
22. Kensington Palace.

szej ulicy łącznikowej w kierunku doków Ost-Indian. W City niema właściwie mieszkań, lecz tylko same biura i już o godz. 7 wieczorem dzielnica ta jest zupełnie opustoszała.

Każda najmniejsza nawet przestrzeń jest tutaj wykorzystana. Przed wąskimi oknami w ciasnych zakątkach wiszą wielkie zwierciadła, aby choć trochę wzmożnić światło dzienne. Za dnia na małej przestrzeni w City mieszka więcej ludzi niż wogóle mieszka w takiej np. Kolonii. W nocy śpi tutaj zaledwie paręset osób, przeważnie portierów i dozorców. City

kiem tego znajdowali się tylko o kilkaset metrów od Eastend, wschód Londynu jest zupełnie nieznanym. Eastend zaczyna się w Whitechapel, dzielnicy zamieszkałej przeważnie przez żydów. Istnieją tu przedewszystkiem fabryki konfekcji. Sklepy są otwarte w niedziele, natomiast pozamykane w soboty.

Jeśli pójdziemy ulicą Commercial Road, przecinającą dzielnicę żydowską, w kierunku doków indyjskich, wówczas dojdziemy do dzielnicy Lime House. Tam znowu natrafiamy na ulice, przy których mieszkają tylko Chłircy. Przed restan-

lany pokój posiada swój odrębny komin. Ten otwarty ogień ponosi również odpowiedzialność zato, że Londyn robi wrażenie miasta stale zadymionego, gdyż dym, pomieszany z mgłą wdiera się wszędzie, powodując, że domy po kilku latach pokrywają się ciemną patyną.

Londyn jest miastem nadmorskim o czym chętnie się zapominają, a o czym jednak przekonuje jedno tylko spojrzenie na niebo ze stale zmieniającym się ukształtowaniem chmur. Także i lekka mgła, która często zapada nad miastem, nadechdździ z nad morza, którego wiewy mieszają się z atmosferą doliny Tamizy. (w.)

Ulewa stali spada na Londyn

Ludność Londynu i większej części kraju spędziła znowu straszną noc w piwnicach.

(=) Genewa, 24 września. Eskadry niemieckich samolotów myśliwskich, burzących i bombardujących, startują nieprzerwanie falami przeciwko Anglii, bez ustanku ulewa stali spada na objekty wojskowe, zakłady zbrojeniowe i zaopatrzenia, oraz doki i objekty komunikacyjne państwa wyspiarskiego, szerząc panikę i zniszczenia. Również koniec trzeciego tygodnia, od chwili rozpoczęcia wielkiej walki powietrznej nad Anglią, przyniósł dalsze wzmocnienie potężnych niemieckich ataków.

Znowu Londyńczycy, a ponadto znaczna część ludności Anglii, spędzili długą noc w schronach i w podziemiach dworców kolej óródmiejskiej.

Na temat niszczących skutków ataków w nocy na niedzielę niema żadnych wiadomości, ponieważ surowsze zarządzenia cenzuralne władz brytyjskich kreślą bezwzględnie wszelkie doniesienia o alarmach, wyrządzonych szkodach itd.

Jednak już z lakonicznych doniesień brytyjskiego biura Reutera, angielskiej służby informacyjnej oraz nielicznych wiadomości zagranicznych korespondentów da się odtworzyć niemal całkiem ściśle prawdziwy obraz sytuacji.

I tak Reuter donosi, że ataki rozpoczęły się w sobotę na krótko przed nastaniem nocy. „Również w nocy — zauważa skromnie Reuter — działalność nieprzyjaciela była nieco bardziej ożywiona, niż nocy poprzednich, mimo, że Londyn był ponownie głównym celem ataków. Zrzucano bomby w różnych częściach stolicy, natomiast dalszy atak na dzielnice wschodnie i południowe był jeszcze gwałtowniejszy. Na obu tych terenach zniszczono budynki i wywołano pożary.

W dalszej depeszy Reuter donosi, że nocny atak powietrzny „obejmował dość znaczne obszary Anglii. „Przeszło 20 miast miało „wizyty” lotników niemieckich. „Również pewna liczba miast w Anglii pół-

nocno-wschodniej została nawiedzonych przez samoloty niemieckie”.

Angielska służba informacyjna z rezygnacją i w tonie przygnębienia podała o godzinie 22 lakoniczny komunikat, że „w obecnej chwili odbywa się właśnie zwykły wieczorny atak lotnictwa niemieckiego na Anglię”. W sprawozdaniu o sytuacji, utrzymanym w takich granicach, aby możliwie najmniej zdradzić istotny stan rzeczy, podaje angielska służba informacyjna, że ludność wykorzystuje paury poświadcz niemieckimi atakami lotniczymi do dokonania „przeprowadzek i napraw zniszczonych domów”. Odlamki szyb, pokrywające ulice zostały usunięte, przyczem kilka ulic wyglądało tak, jak gdyby „przeszło po nich trzęsienie ziemi”.

Ludność Stanów Zjednoczonych.

Waszyngton, 24 września. Na zasadzie spisu ludności, przeprowadzonego w dniu 1 kwietnia 1940 ogłoszono w ub. sobotę stan liczebny Stanów Zjednoczonych, który wynosi 131.409.881 obywateli. Liczba ta wykazuje wzrost o 7 procent w stosunku do r. 1930. Jest to najmniejszy przyrost — jaki zanotowano w ciągu jednego dziesięciolecia w Stanach Zjednoczonych.

Plotka.

Czy słyszał pan? czy pani też słyszała?... Świat jest zawsze taki sam. Mimo wieloletniego postępu wiedzy i kultury, w pewnym zakresie swych przekonań i myśli nie się nie zmienili.

Dziwna jest struktura człowieka, sposób jego rozumowania i podejścia do życia i tematów publicznych. Rzecz trudna dościsła do wyjaśnienia, ale temat prosty: jak powstaje plotka...

W biegu życia jednostka ludzka szuka zaspokojenia przyrodzonej sobie *checi emocji i nadzwyczajności*. Nudne jest to, co się powtarza. Dlatego podświadomie, czy też świadomie tworzy człowiek myśli, wyrażone później w słowach, które dla innych są oryginalne, niezwykłe, choćby tylko ciekawe.

Gdzieś na dnie duszy człowieka, w tym dziwnym świecie tworzywa uczuć, myśli i przekonań powstaje to, co potem przez jakiś czas zajmuje miejsce w rozmowach mniejszej lub większej masy ludzkiej.

Jak się to dzieje, że *myśl ubrana w słowa* krąży wśród ludzi, napędzonych dziwną wolą wiary w nią, chociażby to czy inne zdanie, powiedzenie, plotka — nie było prawdziwe ani możliwe.

Jest faktem stwierdzonym, że im *wieksza ciemnota i brak oświaty, tem większa wiara w lekkomyślność, świadomie lub nieświadomie* rzucone słowa, zdania o czymś interesującym czy też nawet nie, wytworzone przez jednostkę, do której w długim łańcuchu sąsiadzkich i wzajemnych udzielenia najnowszej plotki nie można nigdy dotrzeć.

Mówiła mi jedna pani, a tej pani jedna pani...

Ze plotka istnieje, że krąży między ludźmi, nie można się dziwić tembardziej, jeżeli krąży między ludźmi nieoświeconymi, którzy wierzą w każde *na wiatr rzucone słowo* — bez rozważenia jego wartości. A ludzie z tak zwanych sfer inteligencji, którzy słusznie czasem zwać się będą inteligentnymi, wierzą niekiedy w plotkę, jeżeli *nosi ona na sobie duże cechy prawdopodobieństwa*. Człowiek mądry i trzeźwo myślący, niejednokrotnie wykształcony, rozważa dobrze usłyszaną powiastkę, rozstrząsa ją, rozstrząsa możliwości zdarzeń, uwierzy może częściowo w jej treść, ale w końcu nie powtarzając jej nikomu, nie mogąc być pewnym jej wartości, przechodzi nad tem do porządku dziennego.

Człowiek taki, który może zwać się słusznie mądrym, czasem uwierzy w kraczającą na wiatr lub w miejsce mowine, zwyczajną plotkę — gdy pominąwszy to, że posiada ona wszelkie cechy prawdopodobieństwa i nie może być sprawdzona na podstawie rzeczywistych faktów, odpowiada ona jego kierunkowi myśli i jego przekonaniom. *Jednostka ludzka idzie bowiem po linii najmniejszego oporu*, pragnie aby wszystko to było prawdziwe, w co ona wierzy.

Życie jest jednak zmienne i przechodzi w coraz to nowsze fazy, przynosi fakty niezgodne z przypuszczeniami i kalkulacją poszczególnych jednostek — fakty, czasem tak samo silne i twarde jak samo życie, fakty burzące wyimaginowane obrazy teraźniejszości i przyszłości. *Człowiek bowiem musi się dostosować do życia, a nie życie do człowieka*.

Nie mówiąc o tem, że każda plotka choćby *najnieprawdopodobniejsza*, zawsze znajdzie podatny grunt i urodzajne podłoże głupoty i naiwności ludzkiej — zwłaszcza w kategoriach zaślepionych w swych przekonaniach lub ciemnych i nieoświeconych — jest ona świadomie i podświadomie wytwarzana. Wywołana świadomie z celem i przewidywaniem skutku, jak i wyrwana na podatnym gruncie ludzkim, *może mieć znaczenie obrzytmie i szkodliwe jednocześnie*. Ilekroć razyszyliśmy plotki o potężnych faktach, o zdarzeniach, które w rzeczywistości nie miały miejsca, lub były zwyczajnymi niegodnymi zainteresowania wydarzeniami. Wiele można przytoczyć przykładów szkodliwego działania plotek np. szerzenie paniki przez elementy przestępcze w celu wykorzystania jej do rabowania.

Niech każdy sobie przypomni zasłyszane plotki, a zrozumie, że *wiele z nich mogło wywołać działanie szkodliwe* i nieraz nieobliczalne w następstwach. Bo i plotka ma wielkie usta.

Podświadomie natomiast powstaje plotka, tworzona przez jednostki, które dla zagłuszenia, choć nie zdają sobie najmniejszej z tego sprawy — poczucia swej niższości, pragną stać się *czemś znaczącym* w oczach bliźnich, ludźmi godnymi podziwu. *Tworzą oni nowiny w celu zaimponowania drugim, lub też zastysłana bajkę rozdmuchują do rozmiarów wielokrotnych*.

W przelotnym spotkaniu, na ulicy, w kawiarni, w kinie, w domu krawcy wieczna, cicha i coraz to *inna plotka*, pociągająca za sobą skutki, o których nikt nie pomyśli.

W razie bowiem niesprawdzenia się jej, człowiek *traci swą ufność nie tylko do bliźnich, ale i do życia*, którego nie bierze takim, jakim ono jest, a życie przecież jest piękne.

Jedno więc tylko należy zapamiętać: zanim usłyszysz od kogoś plotkę powtórzysz, namyśli się dobrze, jaka jest jej wartość, prawdopodobieństwo i ewentualne skutki, a w ten sposób *zaoszczędzisz swoim bliźnim niewiary, przykrości, smutnego zdziwienia i depresji w codziennych życiowych sprawach*.

Węgry oświadczają się za osi.

„Pester Lloyd“ o rozmowach rzymskich.

(=) Budapeszt, 24 września. „Pester Lloyd“ zajmuje się w numerze niedzielnym rozmowami, odbytymi w Rzymie. Po podkreśleniu historycznej doniosłości wszelkich spotkań meżów stanu mocarstw osi i stwierdzeniu, że mocarstwa osi dokonują przy każdej sposobności prac konstruktywnych, *dziennik wypowiada gotowość Węgrów przyłączenia się do tego rodzaju pracy*.

Po zlikwidowaniu stworzonego w Paryżu chaosu — pisze dziennik dosłownie — źródło siły, jakie stanowi stałowy pakt niemiecko-włoski wydaje się *jedynym wytycznym czynnikiem, który jest w stanie skupić dokoła siebie narody, ciągnąc ku osi na skutek swego geograficznego położenia*. Kto na czas zrozumiał wagę tej grawitacji, ten może też wyodrębnić ku swej korzyści właściwą naukę z tego sta-

nu rzeczy. Niemcy i Włochy z zimną rozważą uprawiają trzeźwą, świadomą swą odpowiedzialnością i poważną politykę, która wyznaczyła jako swój zasadniczy cel w południowo-wschodniej Europie utrzymanie pokoju, a równocześnie dla uzyskania tego celu są gotowe do ofiar, jak tego dowodzi w sposób przekonywujący udzielenie gwarancji Rumunii.

Dla nas Węgrów niema nie łatwiejszego jak pójscie śladem tej polityki, ponieważ nasze interesy życiowe są związane z niezmierną potęgą niemiecko-włoskiego sojuszu. Naszą sytuację w tym względzie ułatwia jeszcze i to, że najszersze warstwy naszego narodu jeszcze nigdy nie odnosiły się do Rzymu i Berlina z większym uczuciem wdzięczności, jak właśnie w ostatnich tygodniach.

Rumunja wzbogaciła się wewnętrznje

Belgrad, 24 września. Prasa rumuńska, a zwłaszcza pisma „Actiona“ oraz „Buna Vestire“, zajmują się w licznych artykułach ideologią obecnego rządu i dochodzą do przekonania, że *dopiero teraz otrzymała Rumunja rząd, który łączy w sobie wszystkie dobre cechy ludu rumuńskiego*.

Rumunji brakowało dotychczas właściwego kierownictwa, a obecnie do rządów przyszła arystokracja ducha i czynu. Dziennik „Buna Vestire“ porusza również sprawę stosunku Rumunji do Niemiec, uważając, że z Niemiec wyszedł dla obecnej Rumunji pierwszy impuls do przebudowy swojego ustroju. W piśmie „Cura-tul“ wyraża się znany germanista, prof.

Sam Giorgiu, że przez rozstrzygnięcie *wiedeńskie wzbogaciła się Rumunja wewnętrznje*, przyczem dużą rolę gra gwarancja Niemiec. Gwarancja ta uwalnia Rumunję od zewnętrznej presji, której ona niejednokrotnie musiała podlegać i tworzy odpowiednie warunki do spokojnego politycznego bytu.

W związku z przebudową państwa ukazało się ostatnio *rozporządzenie ministra spraw zagranicznych, mocą którego granica wieku dla dyplomatów rumuńskich została oznaczona na 60-ty rok życia*, jedynie zaś posłowie mogą pozostać w służbie do 62, względnie 64 roku.

Wojska japońskie wkroczyły do francuskich Indochin

Porozumienie japońsko-francuskie.

(S) Tokio, 24 września. Według doniesienia japońskiej agencji prasowej Domei w niedzielę został zawarty pomiędzy rządem japońskim i francuskim układ w sprawie ułatwienia natyry wojskowej we francuskich Indochinach dla japońskiej armii lądowej i floty przy prowadzeniu kampanji wojennej w Chinach.

Rozmowy w sprawie tego układu toczyły się pomiędzy japońskim ministrem spraw zagranicznych Matsukata a francuskim ambasadorem w Tokio Charles Arsenem-Henry i utrzymywane były w duchu przyjaznym.

Na podstawie tego układu wojska japońskie — jak stwierdza komunikat cesar-

skiej głównej kwatery — *przekroczyły rankiem dnia 23 września granicę północno-wschodnią francuskich Indochin, mianowicie na południe od Lungchow koło miejscowości granicznej Pondang*. W czasie przekraczania granicy doszło do kilku lokalnych incydentów, które jednak zdelano wkrótce zlikwidować.

Rzecznik japońskiego ministerstwa spraw zagranicznych w poniedziałek na konferencji prasowej zabrał głos w sprawie wkroczenia wojsk japońskich do Indochin i oświadczył, że Japonia nie żywi żadnych planów terytorjalnych we francuskich Indochinach.

Katastrofy lotnicze w Stanach Zjedn.

(S) Nowy Jork, 24 września. W okolicy Bloomfield w stanie Kentucky spadł samolot wojskowy, przyczem pilot zginął.

Samoloty strażniczej służby przybrzeżnej odkryły na bagnach w okolicy Jacksonville (Stan Floryda) na południow-wschód od granicy stanu Georgia, szczątki

samolotu wojskowego. Przypuszczalnie chodzi tu o samolot w którym zginął generał brygady Honeycutt i dwaj towarzyszący mu oficerowie. Przewidywany katastrofy będzie można wyświelić dopiero po wydobyciu samolotu, który do połowy swego kadłuba zapadł się w bagno.

Język niemiecki w szkołach rosyjskich.

Moskwa, 24 września. Rada komisarzy ludowych wydała zarządzenie w sprawie nauczania obcych języków w szkołach oraz na wyższych uczelniach. Według tego rozporządzenia od dnia 1 października we wszystkich szkołach średnich od klasy piątej począwszy *jeń jeden z obcych języków będzie obowiązkowym, a mianowicie niemiecki, francuski albo angielski*.

Każdy z ubitulantów ma się wykazać znajomością jednego obcego języka w słowie i piśmie. Celem doskolenia na uniwersytetach studentów będą zaprowadzone kursy obcych języków. *Żaden ze studentów nie zostanie dopuszczony do egzaminu państwowego, jeśli nie zda egzaminu z obcego języka*. Wreszcie postanowiono stworzyć cały szereg instytucji, których zadaniem będzie szkolenie nauczycieli obcych języków.

Niemcy na międzynarodowych targach w Salonikach.

Ateńy, 24 września. Na 15 międzynarodowych targach w Salonikach, które odbywają się w dniach od 22 września do 13 października, Niemcy są reprezentowane przez bardzo interesującą wystawę.

Udział Niemiec odpowiada stosunkom handlowym między Niemcami i Grecją, — gdyż *Eroza Wielkoniemiecka stoi z 60-ciu procentami w wywozie i przywozie Grecji na pierwszym miejscu przed wszystkimi innymi państwami*. Niemiecki przemysł wystawia wysocewartościowe maszyny — przyrządy elektryczne, maszyny biurowe, samochody, aparaty radiowe, aparaty do gaszenia ognia itd. Firma I. G. Farbenindustrie demonstruje fabrykację celulozy,

której zapotrzebowanie w Grecji jest bardzo znaczne.

Wystawa niemiecka cieszy się wielką popularnością wśród zwiedzających targi.

Koniec seminarjów nauczycielskich we Francji.

Genewa, 24 września. Francuski minister oświaty zarządził ostatnio zamknięcie seminarjów nauczycielskich, czyli szkół normalnych dla nauczycieli ludowych. W przyszłości będą kandydaci na nauczycieli ludowych musieli ukończyć gimnazjum aż do pierwszego egzaminu, a następnie przejść zawodowe wykształcenie.

Stypendja dla studjów germanistycznych.

Oslo, 24 września. Rząd norweski wprowadził ostatnio *liczne udogodnienia dla studentów, którzy zamierzają studiować w Niemczech*, przyczem stworzono przede wszystkim kilka stypendjów.

Problem żydowski w Jugosławiji.

Belgrad, 24 września. Dziennik „Wremie“ zajmuje się w dużym artykule zagadnieniem żydowskim w Jugosławiji i dochodzi do przekonania, że *wobec napływu licznych emigrantów żydowskich stało się na jednym z najgorzej położonych*. Według powyższego pisma miał rząd jugosłowiański począć już odpowiednie kroki, celem uniemożliwienia żydom prowadzenia handlu żywnościowego w ten sposób, że udział żydowskiego kapitału w wielkich przedsiębiorstwach i sklepach żywnościowych będzie udaremniony. W ten sposób rozpoczyna się planowa polityka wobec żydowskiej mniejszości w Jugosławiji.

Rozwój lotnictwa w Argentynie.

Buenos Aires, 24 września. Ostatnio rozwijają argentyńskie władze wojskowe *wielostronną działalność celem rozbudowy lotnictwa miejscowego i uniezależnienia się w tej dziedzinie od innych państw*. Niedawno temu demonstrowano na lotnisku Palaromar pierwszy samolot pocigowy sporządzony w Argentynie. Równocześnie uchwalili kongres argentyński 30 milionów pezów na rozwój lotnictwa cywilnego, natomiast samolotów szkolnych zakupiono za kwotę 800.000 pezów.

Rzemieślnik promuje się na doktora filozofji.

Na uniwersytecie w Królewcu promował się na doktora filozofji mistrz-optyk Otto Bohr z Saarlautern. Przedmiotem jego rozprawy doktorskiej były rozważania o *nazwach rzeczach ludowych*.

Przez okno czasu.

Reklama wspak.

Pono właśnie ona jest *dźwignią handlu i przemyślu* — niewątpliwie. I, by ta reklama mogła należycie wywiązać się ze swego zadania, t. zn. by przywabiała coraz to nowych klientów, dano jej do pomocy szpalaty dzienników, ogłoszenia kinowe, w programach teatralnych, afisze na słupach i w witrynach sklepowych, są do jej dyspozycji ludzie, biura, auta, koleje, samoloty. Nawet, gdyś znudzony droga, zatrzymał się — machnął na górskiej serpentynie i tam powita cię wymalowana opona z gwarancją bezpieczeństwa lub kolorowy pies udekorowany pękiem czekolady.

Wśród orgji reklam jedno powtarza się stale i z chronometryczną regularnością, to mianowicie, że *każdy fabrykant czy oferowana usługa jest „najlepszy“ lub „wyborowa“, „dla każdego przystępny“ albo „najtańsza“, jest „wiecznotrwały“ lub też co najmniej „niezawodna i punktualna“*.

Przyszło mi kiedyś na myśl (darujcie złośliwości autora pp. fabrykanci), że *liczkość mimo tylu genialnie skomplikowanych wynalazków „do wszystkiego“ (nie wyłączając narzędzi zbrodni i kłosa) bezmądziejnie w jednym drażliwym punkcie, jeśli idzie o reklamę, w tym mianowicie, że *głaskany po żołądku, masowany, po ciemiaczku klient (przyszły) nigdy nie wyuczy żadnego wad czy niespodzianek reklamowanego obiektu, o którym zazwyczaj dowiaduje się post factum*. — Ze też nie wymyślano jeszcze jakichś np. czarnokształtnych okularów, które by były doradzą idealnym, już bez przesady.*

O! chce płynąć „po słońcu południa“ — (ohwilowo nieaktualne), a one wskazują mi wyraźnie, że kabina 325 jest wilgotna, lub że w 458 iluminator mieszczekolaj. Zamiar kupię tę tabliczkę czekolady a one szepeca, by tamta, bo w tej jest bakka powietrza, a więc „dziura“, odradzają udział w inauguracyjnym locie supermaszyny „XYZ 002“, bo właśnie po 2 godzinach spadnie, ostrzegają przed nabyciem tej pary trzewików, bo po tygodniu będą miał cztery nagniotki, itd. itd.

Niestety, tego rodzaju „doradca“ pozostaje natężnie w straju nabornych pragnień. Choć, kto wie, może w przyszłości będzie zbyt uczynny, bo ludzie przestaną oszukiwać, „bujac“, podpalac, sabotować bez litości i miary. Może... kiedyś.

KRONIKA

Z kroniki wypadków.

(Jo) Kraków, 24 września. W poniedziałek rano, przy ul. Wolności 8, usiłowała popełnić samobójstwo krawcowa bez pracy, Szabelska Marja, która zażyła nieznaną proszkę. Przyczyną samachu było posadzenie jej o kradzież. Zawezwany lekarz Pogotowia Rat. po udzieleniu jej pierwszej pomocy, polecił ją przewieźć do szpitala św. Łazarza.

W godzinach południowych, przy ul. Tynieckiej został przejechaany przez samochód, robotnik Karol Porebski, lat 28, doznając złamania lewej nogi. Po zaopatrzeniu przez lekarza Pogotowia Rat. został przewieziony do szpitala św. Łazarza na oddział chirurgiczny.

Przy ul. Mazowieckiej spadł z drzewa 10-letni chłopak Kołodziejczyk Włodzisław, doznając złamania lewej nogi. Po zaopatrzeniu przez lekarza Pogotowia Rat. został przewieziony do szpitala św. Łazarza na II-gi oddział.

Popołudniu została przejechaana przez samochód Janusiewicz Stefanja, lat 14, z Woli Duchackiej, doznając złamania prawej ręki. Lekarza Pogotowia Rat. udzielił jej pierwszej pomocy i skierował do szpitala św. Łazarza.

Sprzedaż mąki pszennej.

Kraków, 24 września. Od 26 do 28 września wydają sklepy rejonowe dla sprzedaży cukru po 1/2 kg mąki pszennej na osobę w cenie 70 gr za 1 kg za odciążeniem odlinka Nr. 15 ogólnej karty poboru (koloru kremowego).

Makę należy pobrać w oznaczonym wyżej czasie. Po dniu 28 września gasnie prawo poboru na odlink kartę Nr. 15.

(Jo) **ADRESY APTEK** dyżurujących dzisiejszej nocy w Krakowie: Krowoderska 74, tel. 149-56, Adolf Hitler-Platz 22, tel. 137-04, Gertrudy 1, tel. 136-90, Długa 4, tel. 102-94, Krakowska 9, tel. 102-51, Kazimierza W. 78, tel. 154-55, Szczepańska 1, tel. 104-02, Senatorska 5, tel. 135-78, Rakowicka 12, tel. 114-08, Brodzkiego 1, tel. 221-80.

(Jo) **KRADZIEŻ W MIESZKANIU.** Z mieszkania Nestora Kisielewskiego, zam. w Krakowie przy ul. Dumajewskiego 3, nieznanymi sprawcami skradziono białą damską sukienkę i damską torebkę o wartości zł. 1.600.

Co grają w kinach?

Kino „Atlantyk” — „Pobożne kłamstwo”. W rolach głównych: Pola Negri, Herbert Huebner, Herman Brann. Poranek: niedziela godz. 11-ta.
Kino „Sztuka” — „Kłamstwo Krystyny”. Film polski. Poranek: niedziela godz. 11-ta.
Kino „Świt” — „Czerwone orchidee”. W rolach głównych: Olga Czechowa, Kamilla Horn, Albrecht Schoenhals. Poranek: niedziela godz. 12-ta.
Kino „Wanda” — „Złota maska”. Poranek w niedzielę i święta o godz. 11-tej.
Początek seansów we wszystkich kinach o godz. 8.30, 5.30 i 7.30.

DOBRA REKLAMA.

„Na wszystkie reparacje można zacząć” — wisi napis nad sklepem parasolnika. Gość, który właśnie przechodził tamtędy, a któremu prawie popsuł się parasol, prosi o naprawę. Parasolnik ogląda parasol i powiada:

— Będzie gotowy na jutro.
— Jakto, przecież tam napisane wyraźnie...
— No, jeżeli pan sobie życzy, może pan zacząć od jutra.

Akcja przesiedlenia polskich rolników z Poznańskiego do obwodu lubelskiego.

(S) Lublin, 24 września. Na terenie obwodu lubelskiego rozpoczęła została w tych dniach akcja przesiedlenia na wielką skalę. Akcja ta polega na tym, że 30.000 rolników niemieckich, którzy w niektórych wypadkach od stu i więcej lat byli osiedleni głównie w okolicy Chelma, obejmują gospodarstwa wiejskie w byłym województwie poznańskim, włączonym ponownie do Niemiec, podczas gdy rolnicy polscy obejmują w drodze wymiany opróżnione gospodarstwa rolników niemieckich w obwodzie lubelskim.

Polscy chłopcy z terenów Poznańskiego nie są więc wywieszani i wyrzucani na bruk, lecz obejmują oni na terenie Generalnego Gubernatorstwa, stanowiącego odczynny Polaków, dobrze zaprowadzone gospodarstwa niemieckie wraz z całym inwentarzem, bydłem itd.

W ten sposób, zgodnie z zasadami sprawiedliwości, uczyniony został nowy krok w dziedzinie uporządkowania stosunków narodowościowych na obszarach, stanowiących sferę interesów niemieckich.

Techniczna strona akcji przesiedleńczej spoczywa w rękach organizacji SS, która już dawniej wydelegowała fachowców rolnych, celem przygotowania przesiedlenia do Poznańskiego i do obwodu lubelskiego.

Dzięki temu przesiedleniu w obie strony odbywa się według ściśle opracowanego planu. — Specjalne pociągi transportowe, które już od tygodnia przewożą rolników niemieckich z okolic Lublina i Chelma do Poznańskiego, zabierają zaraz po swym przybyciu do Poznania tamtejsze rodziny, rolników polskich i powracają z nimi do obwodu lubelskiego.

Zorganizowane gospodarstwo warzywne w Terespolu wytwarza zapasy konserw jarzynowych.

(pwp) Kraków, 24 września. Istnienie wytwórni jarzynowych jest rzeczą bardzo ważną w okresie braku jarzyn świeżych, jak wiadomo, zawierających potrzebne organizmowi ludzkiemu witaminy. I w tej dziedzinie czynione są w Generalnym Gubernatorstwie wysiłki w kierunku osiągnięcia samowystarczalności. Z tego też względu na uwagę zasługuje przedsiębiorstwo wytwarzające konserwy jarzynowe nie tylko w dostatecznych ilościach, ale równocześnie pierwszorzędnej jakości.

Tego rodzaju instytucją jest plantacja i wytwórnia konserw jarzynowych ogórków, będąca własnością Generalnego Gubernator-

stwa i znajdująca się w Terespolu nad Bugiem. Istnienie tej wytwórni zawdzięczać należy inicjatywie starosty powiatowego w Białej Podlaskiej, który w czasie jednej z odbywanych inspekcji swego powiatu w Terespolu został przez ludność miejscową poinformowany o prowadzonej tam i na wielką skalę zakrojonej produkcji ogórków.

Przedsiębiorstwo to, położone na terenie rozwidlenia Bugu, prowadzone ongiś przez żydów, którzy je opuścili, przedstawiało obraz fatalnego zniszczenia i ruiny; pozostało natomiast kilka tysięcy beczek kwaszonych ogórków, które czekały na konsumpcję.

Budynki fabryczne znajdowały się w stanie częściowego zniszczenia, zaś klepki na spórządzenie beczek spalone.

Uznając wartość i celowość istnienia przedsiębiorstwa starosta powiatowy poczynił odpowiednie starania, które doprowadziły do jego uruchomienia. Przedewszystkiem więc powierzono kierownictwo wytwórni w fachowe ręce i postarano się o potrzebny kapitał. W ten sposób udało się pokonać trudności i wytwórnię uruchomić.

Z Częstochowy.

Częstochowa organizuje „Pierwszą pomoc w nagłych wypadkach”.

Ubezpieczalnia Społeczna w Częstochowie zorganizowała 10-cio godzinny kurs sanitarny „Pierwsza pomoc w nagłych wypadkach”, na który w czasie od 27 sierpnia do 7 września 1940 uczęszczało 96 słuchaczy, rekrutujących się z firm przemysłowych i handlowych z terenu miasta Częstochowy.

Wszyscy ukończyli kurs z wynikiem dobrym, co świadczy o wielkim zainteresowaniu się przedmiotem. W dniu 14 bm. odbyło się rozdanie świadectw w obecności Dyrektora Ubezpieczalni (J).

„Ustosunkowany” oszust.

Znane są triki złodziejskie powołujących się na szerokie znajomości wśród ludzi, zajmujących wysokie stanowiska. Taki „ustosunkowany” wśród możnych tego świata, znalazł się we wsi Kiedrzyń, który podał się za Niemca i opowiadał naiwnym wieśniakom o swoich znajomościach, jak też o wielkich możliwościach załatwiania różnych spraw i interesów.

W ten sposób zebrał gotówkę w kwocie złotych 421 i udał się do Starostwa, aby sumę tę „wpłacić” za nawóz sztuczny — jaki miał rzekomo dla gospodarzy nabyty. Niestety oszust okazał się nie tylko ustosunkowany, ale i magiczny, gdyż nie widziano kłórej wyszedł i w jaki sposób zniknął z powierzoną mu gotówką, o czym zawiadomiono policję. (Jo).

OBWIESZCZENIA URZĘDOWE

OGŁOSZENIE.

Burmistrz miasta Proszowic ogłasza niniejszym przetarg pisemny na budowę budynku Zarządu Miejskiego.

Oferty składać należy pod adresem burmistrza do dnia 28 września 1940 r. Plany można przegladac codziennie w godzinach urzędowych.
2942k Burmistrz J. Zieliński.

Postanowienie.

Sąd grodzki w Muszynie, dnia 12 września 1940, w sprawie Komunalnej Kasy Oszczędności Powiatu Krakowskiego w Krakowie, oddział w Kryniczy, o umorzenie wksi.

postanawia:

- 1) na stronie pierwszej po słowach „na wniosek Komunalnej Kasy Oszczędności”, winno być „Powiatu Krakowskiego w Krakowie, Oddział w Kryniczy”, a nie „Miasta Krakowa, oddział w Kryniczy”;
- 2) na stronie drugiej (II) w poz. 21 po słowach „1939 r. w Kryniczy” dodaje się słowo „z protestem”;
- 3) na stronie trzeciej (III) w poz. 36 zamiast słów „z akceptem Jana Mureja”, winno być „z akceptem Jana Hureja”;
- 4) na stronie trzeciej (III) w poz. 49 zamiast słów „Karola Zyczyska”, winno być „Karola Zaczyska”;
- 5) na stronie czwartej (IV) w poz. 68 zamiast słów „Jaska Nitka”, winno być „Jaska Witka”;
- 6) na stronie czwartej (IV) w poz. 71 zamiast słów „płatny w Kryniczy dnia 4 czerwca 1939 r.”, winno być „płatny w Kryniczy dnia 22 września 1939 r.”;
- 7) na stronie piątej (V) w poz. 84 zamiast słów „z wystawienia Stanisława Dzierby”, winno być „z wystawienia Stanisława Dzierwy”;
- 8) na stronie siódmej (VII) z poz. 114 dodaje się po słowach „dnia 15 sierpnia 1939 r.”, dodaje się słowo „z protestem”;
- 9) na stronie siódmej (VII) w poz. 116 dodaje się po słowach „dnia 15 sierpnia 1939 r.”, dodaje się słowo „z protestem”;
- 10) na stronie ósmej (VIII) w poz. 140 zamiast słów „Dra Jakuba Schwarza”, winno być „Dra Izaka Schwartza”;
- 11) na stronie dziesiątej (IX) w poz. 152 zamiast słów „na kwotę 100 zł.”, winno być „na kwotę 1000 zł.”;
- 12) na stronie dziesiątej (IX) w poz. 170 zamiast słów „Samuela i Berty Finków”, winno być „Samuela i Berty Finków”;
- 13) na stronie dziesiątej (IX) w poz. 168 zamiast słów „Myrli i Henocha Lipskerów”, winno być „Myrli i Henocha Lipskerów”;
- 14) na stronie dziesiątej (IX) w poz. 185 po słowach „z akceptem Dra”, dodaje się słowo „Sary i Salomona Mehlmannów”;
- 15) na stronie jedenastej (XI) w poz. 189 zamiast słów „z akceptem Sary i Salomona Enkerów”, winno być „z akceptem Sary i Salomona Mehlmannów”;
- 16) na stronie jedenastej (XI) pomiędzy poz. 192 a 194 dodaje się poz. „193, na kwotę 500 zł., wystawiony w Kryniczy dnia 9 lipca 1939 r. ma zlecenie Dra Władysława Błaszewicza z akceptem Anny i Ludwika Rosenbergów, z wystawienia Dra Anatola Gntfrownda płatny dnia 9 października 1939 r.”;
- 17) na stronie jedenastej (XI) w poz. 203 zamiast słów „z akceptem Mgr. Aleksandra Landauera”, winno być „z akceptem Mgr. Aleksandra Sandauera”;
- 18) na stronie dwunastej (XII) poz. 215 dodaje się po słowach „dnia 1 czerwca 1939 r.”, słowo „z protestem”;
- 19) na stronie dwunastej (XII) w poz. 216, po słowach „5 czerwca 1939 r.” w poz. 217 po słowach „20 lipca 1939 r.” w poz. 218 po słowach „6 sierpnia 1939 r.” w poz. 219 po słowach „27 sierpnia 1939 r.” w poz. 220 po słowach „21 sierpnia 1939 r.” i w poz. 221 po słowach „25 lipca 1939 r.”, dodaje się słowo „z protestem”.

Najszlachetniejszy polski trunk

STARKA S.S.

(naturalna żytnia)

Firmy SIMON & STECKI Sp. z o. o. Warszawa

Produkt kilkuletniego leżakowania i konserwacji, wg obowiązujących przepisów G. D. M., co najmniej dwuletniego.
Żądać wszędzie w oryginalnym opakowaniu i ze znakowaniem prawnie zastrzeżonym. 2944k

Różne

- CHEMICZNA** pralnia i farbiarnia Stanisława Witalskiego — w Krakowie, Krowoderska 70 — Filje: św. Krzyża 12a, Wrocławska 9 — wykonuje wszelkie roboty w zakresie obróbki tkanin — oraz przyjmuje wszelką bielizną do prania po cenach przystępnych. 3445z
- BEZPŁATNIE** zobaczysz w lustro po wpływie sugestji — twarz złodzieja, przyszłego męża, żony, jeżeli zamówisz przepowiednie genjalne. go medjum Marji Kogowskiej, Kraków, Wójtowska 7, m. 5 (przeciwna Mazowieckiej). 3444k
- KILIMY** dywany, firanki i wszelką garnię robę czystej chemicznej, fachowo. Pralnia chemiczna i artystyczna farbiarnia Franciszek Jęgała. — Kraków, Dietla 98 (obok na rożnienki Starowiśnej). 3422k
- MASZ** patesfon — wymieniaj swoje płyty! Florjańska 28, m. 5. 3437i
- SZUKAM** Stała Markiewiczowej, ostatnio Nowy Targ, Szpitalna 11, który wiedział adres, proszę posłać do szorsty domu: ul. Andrzeja Potoczkiego 1, Kraków 3441z
- 2000-3000 Zł.** poszukuję do pewnego intratnego go interesu na przeciąg 2 miesięcy. — Udzielić w zyskach minimum 300 miesięcznie zapewniony. Zgłoszenia: „Goniec Krakowski”, Kraków — „Nr. 34317. 34317
- TYLKO** słynny mistrz — Wiedzy Tajemnej Jasnovidz Psychografolog wyjaśni maroki Twojej przyszłości nieomylnie! Wyładki, zdrady, miłość, zaginięcia, powodzenie, Horoskopy indywidualne. Prześlad datę urodzenia i 1.50 znaczki na analizę: Szangoni, — Kraków, Szewska 7/8. 3421z
- OSTRZEGAM** każdego, by willi mojej „Zbyszko” Lanekorona zli. oytowanej bez zawiadomienia mnie o licytacji i ustanowienia kuratora ad W. Klimka nie ku pił, dzierżawil, lub zamieszkał, gdyż ten wbrew moim ostrzeżeniom w gazetach że willa ta znajduje się w procesie odkupil za 10.000 od tego, który zniszczył mi życie, a obecnie usiłuje skryć przed sądem za pasarską cenę: — Klimkowi wytoczyłem proces! — Dietrich. 3437y
- KONCESYONOWANE BIURO** pisanie podań po niemiecku, tłumaczenie wszelkich pism. Porady prawne. **INTERWENCJE** — Sprawy podatkowe, różne zlecenia. Mikulski, — adw. Motak, Bałstowa 10, tel. 159-35. 3427k
- UNIWAŻNIAM** skradziony dowód osobisty w dany przez magistrat w Jarosławiu na nazwisko Józefa Rzęsowa. 3443z

„TĘCZA” CHEMICZNA PRALNIA I FARBARNIA

czysto farbuję: ubrania, suknie, uniformy itd. Wszelkie FARBIE przyjmują ponadto wszelką bielizną do prania

JASNOWIDZ WISZNAPURI znany w kraju, zagranicą, wyjechał zawiadomić i przyszłości (Medjum). Pisemnie podać datę urodzenia. Przyjęcia: Długa 5, m. 6. 3422k

UNIWAŻNIAM zagubioną Kenn-kartę na nazwisko Józef Pomy, wydaną przez — Kreishauptmann des Kreises Krakau — Land i Anwerterkarte, wydana przez Volksdeutsche Ortsgruppe Krakau. 3432i

ZAPALNICZKI AUTOMATYCZNE naprawia fachowo. Brzytwy ostrzą do najwrażliwszej skóry — Szlifownia Mysz. Łowski, Dietlowaska 46. 3414y

Skóry podeszwo i wierzchnie na karty zapotrzebowania sprzedaje P. P. Szewcom i ludność 3439z Chrzescijańska Składnica SKór Kraków, Długa 67, od godz. 10 do 15 bez przerwy.

Co grają w kinach?

Kino „WANDA” Kraków Gertrudy 5

wyświetla po filmie „ZŁOTA MASKA” nowy potężny film z życia rosyjskiego „Córka pocztmistrza” pierwszy raz na ekranach polskich. 2926k

- UNIWAŻNIAM** zniszczoną na wojnie książkę osadniczą Stanisława Skrobota, wydana przez Izbę Rzemieślniczą Kraków. 3439i
- DAM** kartę rzemieślniczą do prowadzenia rzemiosła. — Zgłoszenia: Go. nieo Krak. Kraków, „Nr. 34374. 34374
- CHOROBY KOBIECE** i polonistwo — dr. Tarzapłowiec Biskupia 11, od 3-5. Dla niezamężnych zniżki. 3439z
- AUTAMI** przewożą rzeczy, towary, osoby: — Płac św. Duha, Bufet. 3470k
- ARTYSTYCZNA TKALNIA** czysto chemicznie farbuję, przerabia wszelką garderobę, Kraków, Grodzka 6, — tel. 180-58. 3440k
- PNIA** Malgorzata Soery prosi o podanie adresu Niewidowski, — Syrakomli 15/1. 3439y
- ROWERY** damskie i męskie sprzedaje wypożyczalnie brycznych — firma: Steyer-Daimler — Kraków, Siawkowska 6, oficyjna. 3408z
- UNIWAŻNIAM** skradziony dowód osobisty — wydany przez — starostwo Augustowskie na nazwisko Kozłowski Bolesława. Kraków, Krótka 3. 3437y
- UNIWAŻNIAM** skradziony 12-go sierpnia b. r. kwiaty Nr. 305, — wydany przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych. Łódź Józef. 2940k
- CYNOWANIE** i polebanie kotłów i nacyn kuchennych przyjmuje: Wrocławska Nr. 34, m. 4. 3439y
- WSZELKIE** roboty stolarsko-parkietowe wykonuje mistrz z kartą rzemieślniczą: Wrocławska Nr. 34, m. 4. 3439y
- UCZCIWEGO ZNALAZCY** małej palmy, spać 2 i okna w nocy z soboty na niedzielę, przy ul. Biskupiej — prosić o swiatło za wynagrodzeniem: Biskupia 11, m. 4. 3433z

Notariusz i lekarz **poszukują mieszkania** 5-pokojowego lub też 2 i 3-pokojowego w jednym domu. — Zgłoszenia: Biuro Złoczeń, Majewski, Krowoderska 41, lub tel. 116-13.

Ogłoszenia, poprawki w ogłoszeniach, zmiany treści itp. we wszystkich dniach tygodnia przyjmujemy tylko **do godziny 16-tej** natomiast do niedzielnego numeru tylko **do piątku godz. 14-tej**

WYPRÓB FABR. DOBROLIN

Sąd Okręgowy w Rzeszowie 14 sierpnia 1940, T. 11/40. Michał Buczek, syn Szymona urodzony 24 sierpnia 1869 w Widesku, wydał się przed 50 laty i od tego czasu słuch o nim zaginął. Celem unania go za zmarłego, wzywa się aby zawiadomiono sąd o zaginionym do jednego roku.

